

de
Gouden
Kandelaar

DE GEESTELIJKE STRIJD

Aflevering 152

TWEE TRONEN IN OORLOG

“En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden... Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden.” (Mat. 24:11,24).

“Want zulke lieden zijn schijn-apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid; maar hun einde zal zijn naar hun werken” (2 Cor. 11:13-15).

Dit zijn woorden van grote ernst en ze vormen een belangrijke waarschuwing. Maar vreemd genoeg worden ze door bijna niemand ernstig genomen. Ze spreken van gevaar, het gevaar van misleiding, maar ik ben bang dat de meesten de zaak heel luchtig afdoen. Als dit inderdaad zo is, betekent dit dat we of het niet geloven of er zeker van zijn, dat het niemand ooit zal lukken ons te misleiden. En dat bewijst alleen maar dat zulke mensen een gemakkelijke prooi zijn voor de misleider.

Het gevaar waar we hier voor gewaarschuwd worden is in 't bijzonder het gevaar voor Gods volk, ja voor het *beste* deel daarvan. Het zijn niet degenen, die niet tot Gods volk behoren, die in deze schriftplaatsen gewaarschuwd worden, want zij zijn reeds verblind door de god van deze eeuw (2 Cor. 4:4).

De misleiding waartegen we gewaarschuwd worden komt van Satan, door middel van mensen, die, bewust of onbewust, zijn dienaren zijn – valse christussen, valse profeten en apostelen, maar hun valsheid is bedekt onder een vermomming van waarheid en gerechtigheid.

Het gevaar is inderdaad reëel. Het bestaat al van het begin af. In de dagen der apostelen is het ontstaan en in de eindtijd zal het een speciaal kenmerk zijn. De woorden van onze Heer zijn een waarschuwing voor hen die tussen de opname en de eindgebeurtenissen op aarde zijn, maar

Paulus' woorden zijn gericht aan de leden van de gemeente, ook in onze tijd (1 Tim. 4:1; 2 Thess. 2:9,10). Hoewel iedere generatie gelovigen waakzaam heeft moeten zijn, geldt dit veel meer nog voor hen over wie het einde der eeuwen gekomen is. Indien wij, zoals velen geloven, aan de vooravond staan van Zijn komst, dan is het gevaar voor ons groter dan ooit tevoren.

Zoals gezegd komt het gevaar van valse christussen, apostelen en profeten, dienaren van Satan die zich voordoen als dienaren der *gerechtigheid*, verleidende geesten die leringen van boze geesten brengen, en dit alles met krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen. De bedoeling van al die leringen en wonderbare gebeurtenissen is om te misleiden, Gods volk te misleiden, ja, zelfs de uitverkorenen. De uitverkorenen van God zullen inderdaad het belangrijkste doelwit van de misleiding zijn.

Misleiden, dat is het doel. De misleider is Satan.

Misleiding, wil het kans van slagen hebben, moet heel knap in elkaar gezet zijn. De ware bedoeling moet achter een valse schijn schuilgaan. Als Satan de misleider is, is het duidelijk dat de misleiding met perfecte bekwaamheid bedacht en uitgewerkt zal worden. In dit snode werk beschikt hij over de machtigste scheppingsgaven en over langdurige ervaring. Hij is al zeer lang vertrouwd met de kunst van misleiding en weet heel goed hoe de mensen het best gestrikt kunnen worden. Als de mens aan zichzelf overgelaten wordt, kan hij nooit tegen de listen van zo'n duivel op, en zij die de waarschuwingen van de Schrift in de wind slaan en weigeren satanische misleidingen aan de Schrift te toetsen, zijn al nagenoeg misleid.

Het is duidelijk dat onze tijd vol is van satanisch bedrog dat velen misleidt, en er komen nog steeds nieuwe listen bij, die velen onder Gods volk perplex doen staan. Ze zijn zo goed bedacht, dat zelfs de geestelijke christenen bang zijn er een oordeel over uit te spreken. De vraag rijst hoe wij met zekerheid kunnen vaststellen wat de oorsprong van allerlei bewegingen, leringen en wonderen is.

Zo'n vraag vereist een uitvoeriger antwoord dan we in dit bestek kunnen geven. Dit willen we echter wel zeggen, dat er geen volledige immuniteit is tegen de pogingen tot misleiding, behalve als we een helder en duidelijk inzicht hebben in het hele *verloop der dingen* zoals Gods Woord dat beschrijft. Uiteraard zijn er verschillende losse teksten die een beschermend licht geven, maar ze lichten pas ten volle op als we ze plaatsen tegen de achtergrond van de lijn en geest van de bijbel als geheel.

De bijbel is het boek der verlossing. Prijs God daarvoor, maar het is

meer. Het is het boek van het Koninkrijk Gods! Met andere woorden, het openbaart het uiteindelijke doel van God in Christus. Het laat ook enkele van de manieren zien waarop Satan God hoopt te dwarsbomen in het bereiken van Zijn uiteindelijke voornemen, Zijn grootse doel. De verlossing van de mens is niet een doel op zichzelf. *Noch Israël, noch de gemeente is Gods uiteindelijke doel.* Zij zijn onderdelen van een groot plan; er is een ontwerp dat machtiger en schitterender is dan zelfs deze heerlijke dingen. Wie dit niet inziet vertoont een ernstig gebrek aan geestelijke visie. Als we het eeuwenlange, onophoudelijke, onzichtbare conflict tussen God en Satan buiten beschouwing laten, werpen we daarmee de enige sleutel die de geheimenissen van het koninkrijk der hemelen ontsluit, weg. Er is een botsing van twee plannen; een koninkrijk tegen een koninkrijk. Twee tronen zijn in oorlog!

De strijd sleept zich al zo lang voort, omdat het op een morele basis gestreden wordt. Degene die wint, of het nu God is of Satan, is hij die er in slaagt voldoende menselijke aanhang en medewerking te krijgen. Vandaar dat zowel God als Satan zich op de mens concentreren: God, om hem te redden; Satan, om hem te misleiden en kapot te maken. Satans vonnis staat vast, en hij weet het, vooral omdat hij zo'n beslissende nederlaag leed op Golgotha. Maar, omdat Satan doorgaat met de strijd, zonder hoop ooit aan zijn uiteindelijke ondergang te kunnen ontkomen, zijn zijn huidige pogingen erop gericht die gebeurtenis zo ver mogelijk naar de toekomst te verschuiven. Hierbij weet hij heel goed wat de meest effectieve manier hiertoe is, namelijk het werk dat God in Zijn eigen volk doet te verhinderen. Gods plan is duidelijk, en dat plan kan niet uitgevoerd worden voordat Christus weerkomt. Maar de wederkomst van Christus is afhankelijk van Gods volk, Christus' eigen Lichaam. En daarom, als het Satan lukt de voltooiing van dat Lichaam, de Gemeente, te vertragen, kan hij zijn huidige positie en macht nog behouden.

Om die positie zo lang mogelijk zeker te stellen, neemt hij zijn toevlucht tot allerlei vormen van misleiding. Hoewel hij de behoudenis van velen niet heeft kunnen tegenhouden, probeert hij hun volmaking te belemmeren. Hiertoe verschijnt hij als de misleider.

Daarom is het van het allergrootste belang, niet alleen voor onszelf maar ook voor God en Zijn voornemen, dat wij niet meegesleept worden door zijn listen. Het is een ernstige plicht om op onze hoede en waakzaam te zijn. Niemand is zo wijs dat hij geen waarschuwing nodig zou hebben. Misleid worden is een onuitsprekelijk ernstige zaak. Als een kind van God misleid wordt, strekken de gevolgen heel wat verder dan hemzelf; zelfs de

uitvoering van Gods grote plannen in Christus kan daardoor beïnvloed worden.

Overall om ons heen zien we nieuwe bewegingen ontstaan. Ze noemen zich alle christelijk en enkele ervan lijken bijzonder geestelijk. En Gods kinderen vragen: “Wat denkt u hiervan en daarvan, van die nieuwe beweging, leer of groep?” In onze tijd dringt zich in het bijzonder één bepaalde groep aan de heiligen op. Men vraagt voortdurend: “Denkt u dat deze beweging uit God is? Is het juist om daarmee samen te gaan en het aan te moedigen?” Het heeft geen zin om deze beweging hier met name te noemen. Het is beter om te trachten de zaken in het juiste perspectief te zien, in de juiste verhouding. Daartoe willen we enkele grondwaarheden en feiten aangeven, die men gemakkelijk kan toepassen op iedere beweging.

Gods aap

In de eerste plaats moet het onomstotelijk voor ons vaststaan dat Satan als misleider succes heeft in de mate dat hij “de aap van God” kan zijn. Zijn misleidingen zijn voornamelijk nabootsingen. Steentjes worden zo gepresenteerd dat ze diamanten lijken; vurenhout wordt zo geschilderd dat het eiken lijkt; de leugen wordt zo aangekleed dat hij er als waarheid uitziet; een boze geest gebruikt het gezicht en de tong van een engel des lichts. Dat de gelijkenis tussen het echte en het valse zo groot is, hoeft ons niet te verbazen, want Satan zelf is de misleider.

Daarom, wat God ook doet, Satan doet Hem na. Zijn laatste imitatie is die van de Christus Gods. De antichrist van de eindtijd is niemand anders dan Satans bekwame imitatie van Christus. Het is waar dat hij beschreven wordt als “de mens der zonde” en gesymboliseerd als een “beest”, dat er vreselijk uitziet. Maar dat is wat Gods Woord zegt dat hij in werkelijkheid is, ontdaan van al zijn misleidende vermommingen. In uiterlijk en spraak is hij een zo goed mogelijk duplicaat van de Christus Gods. Satan heeft zijn best daartoe gedaan. Maar intussen zijn er Satans kleinere en voorbereidende imitaties van de dingen van God, en dat alles met de bedoeling om allen die God wil voorbereiden voor Zijn eigen gebruik, naar zich toe te trekken.

De populaire opvatting over Satan is er heel ver naast – dat is dan op zichzelf al een duidelijk voorbeeld van de satan als misleider. Hij is geen vleesgeworden lelijkheid, geen gehoornd, van staart voorzien, stom, tierend, grof, beestachtig en bloeddorstig individu. Het is ongetwijfeld

waar dat alle oorlogen, moorden en andere misdaden en ellende in de wereld indirect, zo niet rechtstreeks, aan hem kunnen worden toegeschreven. Maar het is ook waar dat er veel meer ellende en misdaad is dan Satan zou willen, want dit hindert zijn werk als misleider. Zelfs de duivel moet soms het vlees in de mens wel een te lastige bondgenoot vinden. Zijn eigen grote wens en plan was dat de mens *van de zonde zou genieten, zonder onder de gevolgen daarvan te lijden*.

Wat is zonde in diepste wezen? Is het niet dat Satan de plaats inneemt waar God behoort te zijn? Satan deed onze eerste voorouders zondigen, doordat het hem lukte hen zover te krijgen dat ze zijn instructies opvolgden in plaats van die van God. Het lukte hem ze aan zijn kant te krijgen. Maar om ze daar te houden is het nodig dat hij er in slaagt te voorkomen dat ze de gevolgen van de zonde oogsten. Zijn plan om dit tot stand te brengen had succes gehad als God niet tussenbeide gekomen was met Zijn verordening. Die verordening zette vijandschap tussen de vrouw en de slang. Het bracht een vloek over de aardbodem waaruit de mens in zijn levensonderhoud moest voorzien. En God deed dit *terwille van de mens*. De mens mocht niet van de zonde genieten zonder dat hij ook de gevolgen daarvan proefde. Dat is Gods genadige verordening, en deze staat tussen Satan en diens volkomen overwinning over God, een nooit verslappende greep op de aarde.

Satans antwoord op deze verordening van God is er op toe te zien dat er zoveel mogelijk ongestraft aan de zonde kan worden toegegeven. Houdt Satan van oorlog? Zijn doel is eerder de aarde met vrede te vervullen. Als de antichrist komt zal hij op het wereldtoneel verschijnen als degene die wereldvrede kan garanderen. Het mislukken van pogingen als die van de volkerenbond (nu Verenigde Naties, vertaler) verschaft hem zijn kans. De wereld zal naar vrede snakken en geeft de troon aan de eerste de beste die belooft dat hij vrede kan stichten. De antichrist wordt gesymboliseerd als rijdende op een wit paard, met een boog zonder pijlen, gekroond en voorttrekkend in een wonderbare vredesverovering. Oorlog doet Satans voornemen geen goed, maar hindert dat eerder. Oorlog doet de mensen aan de zonde denken en laat hen één van de gevolgen der zonde proeven.

Satan wil als een engel des lichts graag doorgaan voor mensenvriend. Die rol speelde hij ook die eerste keer in Eden. God werd voorgesteld alsof Hij tegen de vreugde en ontwikkeling van de mens was. Satan suggereerde een weg tot een vollere verwezenlijking van het menselijke leven. In zijn rol als misleider doet Satan zich voor als de vriend van alles wat zuiver, goed, godsdienstig en heilig is. Hij is de grote mensenvriend,

de filantroop, de weldoener bij uitstek. De waarheid is dat Satan maar één grote haat heeft: hij haat God en Christus. Als hij zou kunnen, zou hij het liefst alle mensen datgene geven wat God hen beoogt te geven. Hij weet dat het de meeste mensen niet kan schelen uit welke handen het goede dat ze begeren komt, als het maar komt.

Het enige doel van Satan is zijn huidige troon tegenover God te handhaven. De enige ware onverzoenlijken op het morele vlak zijn God en Satan. Satan heeft geen haat tegen de mens als zodanig; hij haat hem alleen als God begint zijn hart te winnen. Toen hij Christus in de woestijn verzocht, had hij er geen bezwaar tegen dat Christus alles ten uitvoer bracht wat in Zijn hart was, alleen op de ene voorwaarde, dat Hij Zijn verbintenis met God ruilde voor die met Satan – “Al deze koninkrijken zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt”. Hij wil niets anders dan regeren en God uit de wereld verdrijven. Om dit te kunnen bereiken, heeft hij de medewerking van de mens nodig! De macht die hij tegenover God heeft is evenredig aan zijn macht over de mensen. Zijn macht over de mensen steunt op het feit dat hij algemene voorspoed voor de mens zoekt. Hij maakt bijvoorbeeld geen enkel bezwaar tegen de intellectuele vooruitgang van de mens. Vooruitgang in de wetenschap en de filosofie wil hij op geen enkele wijze tegenhouden. Het is integendeel een interessante vraag hoeveel van de kennis van deze wereld verkregen is onder zijn eigen rechtstreekse inspiratie en leiding. Het Genesisverhaal laat in ieder geval zien dat de allereerste kennis die de mens verwierf verkregen werd doordat hij de suggestie van de slang opvolgde.

De satan is evenzeer buitengewoon geïnteresseerd en actief op het terrein van de godsdienst. De aarde is inderdaad vol van door hem ontworpen godsdiensten. Paulus voert aan dat achter iedere afgod een boze geest schuilt en dat heidendom daarom slechts een vorm is van satanaanbidding. Door de natuurlijke neiging van de mens in deze richting te benutten, heeft hij de aarde veranderd in één reusachtige heidense tempel. Waar mogelijk heeft hij die godsdiensten die grof en onbeschaamd polytheïstisch, afgodisch en onzedelijk waren, hervormd en gezuiverd. In plaats daarvan zijn er allerlei religies gesticht, filosofische zoals die van de oude Grieken, mystieke en theosofische zoals het Boeddhisme en monotheïstische zoals het Mohammedanisme.

Zulke verfijnde vormen dienen zijn doel veel beter dan de ruwere primitieve godsdiensten. In deze hogere godsdiensten heeft hij allerlei verheven idealen van moraliteit en heiligheid verweven. Hij heeft tevens hun volgelingen tot een verbazingwekkende ijver geïnspireerd. Het feit is

dat Satan een intens verlangen heeft dat mensen religieus zijn en daarin verheven hoogten van heiligheid bereiken, maar wel op die enige voorwaarde, dat God en Zijn Christus *niet aanbeden* worden. Als Satan zich op christelijk terrein begeeft en mensen leidt tot verworpen en afvallige vormen van christendom en evangelie, is er bijna niets in het christelijk systeem waar hij bezwaar tegen heeft. Bijna alles wat God doet en geeft, gaat Satan haastig namaken. Hij heeft bijvoorbeeld geen bezwaar tegen genezing. Sinds de dagen der apostelen is er binnen de gemeente geen gave van genezing meer geweest, zoals Petrus, Paulus en anderen van de apostelen die hadden. Genezingen als antwoord op gelovig gebed zijn er uiteraard vele geweest. Maar waar is de mens die kan zeggen, zoals Petrus tot de verlamde bedelaar: “In de Naam van Jezus Christus van Nazareth, sta op en wandel”? Genezingsbewegingen en -campagnes zijn er wel geweest, en hoewel de oprechtheid van hun leiders en volgelingen vaststaat, is het verschil tussen hun genezingen en die van de apostelen zeer groot en kenmerkend. De methoden in veel moderne genezingscampagnes zijn zodanig dat ze in een totaal andere categorie vallen, en dikwijls lijken deze methoden verdacht veel op hypnose en psychische manipulatie. Zulke bewegingen vertonen eerder het kenmerk van satanische dan van goddelijke activiteit.

Evenmin schijnt de vijand bezwaar te hebben tegen “geestelijke gaven”. Het is tenminste een bekend feit dat soortgelijke gaven als profetie en tongentaal ook gevonden worden in het spiritisme. Spreken in trance is een van de kenmerken van die cultus, hetgeen niets anders is dan dat een andere geest dan die van de persoon zelf, bezit van hem genomen heeft en zijn gehele wezen beheerst en gebruikt, volkomen buiten de wil van die persoon om. Dat er zulke valse gaven in oudere zowel als in moderne bewegingen onder christenen zijn geweest, valt onmogelijk te ontkennen. Zoals de resultaten hebben bewezen, hebben demonen zich voorgedaan als de Heilige Geest. Onvoorzichtige zielen, die de schriftuurlijke waarschuwingen in de wind geslagen hebben, hebben zich opengesteld voor misleidende geesten. Dit alles toont aan dat als God geestelijke gaven geeft, Satan dat ook kan.

Evenmin is de satan de vijand van opwekking op zichzelf. Het is niet moeilijk historisch aan te tonen dat het de satan soms gelukt is God voor te zijn en een imitatie te geven van de opwekking die God bedoeld had. Maar ook als hem dat niet lukte, is hij er soms toch in geslaagd de stroom van opwekking te vertroebelen, hoewel die stroom zuiver als kristal ontsprongen was uit de troon van God. Het geestelijke degenereert in iets van

de ziel, iets psychisch, en de ervaringen worden gezien als komend van de Geest van God, terwijl ze vleeselijk zijn.

We moeten er helaas aan toevoegen dat de satan zelfs geen bezwaar heeft tegen de boodschap van het kruis, mits het beslist een kruis is zonder Christus. Hij kan Golgotha zelfs gebruiken om de levende Christus van de Opstanding te verbergen. In sommige zogenaamd christelijke systemen is het kruis, hoewel het op de voorgrond staat, teruggebracht tot niets meer dan een crucifix, een talisman, een amulet, een mascotte, een naam in een formule, een soort toverwoord.

En soms, hoe verbazingwekkend dat ook mag klinken, kan Satan de begunstiger van “bekering” zijn en van een heilig “christelijk” leven. We hebben al opgemerkt dat in het heidendom ervaringen voorkomen die heel veel lijken op wat het Nieuwe Testament wedergeboorte noemt. Godsdienstige ijver en zelfopoffering treft men ook zeer veel aan onder afgodenvereerders, en zelfs in buitengewoon sterke mate. De sadhoes en fakirs van India zijn hier duidelijke voorbeelden van.

Maar niet alleen onder de heidenen, ook onder de zogenaamde christenen zijn zulke verschijnselen bekend. “Bekering” en “overwinning over zonde” zijn termen die genoemd en beleden worden in systemen die, hoewel ze in naam christelijk zijn, openlijk iedere belangrijke waarheid van het evangelie loochenen of gewoon negeren.

Dit alles laat zien dat, hoe beter de mensen zijn, hoe beter ze passen in het voornemen van de misleider. Hij stimuleert zelfs graag morele en religieuze hervorming en opwekking waar hij maar kan. Hij heeft zelfs niet de geringste bedenking tegen heiligheid op zichzelf, zolang die “heiligheid” maar losstaat van de openbaring van het evangelie.

Het is het evangelie dat Satan haat. Zijn enige boeman is God, Christus. Hij haat op zichzelf niets wat God wil geven of doen. Hij is, als de aap van God, bereid hetzelfde te doen of te geven. Satan is Gods mededinger naar de troon in het leven der mensen. Hij wil anti-God zijn en bereidt alles voor om de wereld de antichrist te geven. Zolang hij de troon van de wereld mag hebben met uitsluiting van God en Christus, is er geen “zegen”, materiëel, intellectueel, moreel of geestelijk, die hij de mens zou willen onthouden. De Sadduceeën spraken indertijd de duivelsgedachte uit, toen ze de apostelen opdroegen geen zieken meer te genezen “in deze Naam”. Er was geen enkel bezwaar tegen als ze wilden genezen, maar de Gekruisigde, Opgestane Christus mocht niet genoemd worden. Dat is nu precies de houding van Satan; zijn enige bezwaar is tegen God, tegen Christus.

Daarom moet dit bij het beoordelen van bewegingen en groepen die zich voordoen het belangrijkste feit zijn, dat we duidelijk voor ogen moeten houden. We willen het nog eens heel duidelijk stellen, zonder enige verontschuldiging, dat de enige uiteindelijke toets, die alles beslist in zulke dingen, een *leerstellige* is. Aan ieder mens of beweging die onder de christelijke vlag vaart, moeten wij de vraag stellen: “Wat dunkt u van de Christus?”

Elke beweging die geloofwaardig overkomt zonder meer te accepteren zou in deze tijd zeer onvoorzichtig zijn. Het zou levensgevaarlijk zijn als we iets alleen beoordeelden naar de oprechtheid van de leiders, of naar wat ogenschijnlijk geestelijke resultaten zijn. We kunnen het ons nooit permitteren te vergeten dat er een aartsbedrieger is, die voortdurend actief bezig is in zijn pogingen te misleiden, als het mogelijk zou zijn zelfs de uitverkorenen. Om dat doel te bereiken moet hij noodzakelijkerwijs wel een imitatie maken die zo zeer lijkt op het echte, dat alleen de strengste toets deze kan ontdekken.

De oprechtheid en het enthousiasme van degenen die met zo'n beweging verbonden zijn, verdienen uiteraard ons respect, en zijn op zichzelf al een bewijs dat de beweging het waard is grondig onderzocht te worden. Tegelijkertijd is het noodzakelijk te bedenken dat de meeste grote dwalingen in de geschiedenis gesteund werden door ernstige, oprechte mensen. Daarbij moeten we ook zeggen dat, zelfs al zijn er heel fijne christenen in een beweging, dat op zichzelf nog geen stellig bewijs zou zijn dat zo'n beweging goed is. Ware christenen zijn helaas maar al te dikwijls bedrogen door de misleider. Zijn kunst van misleiden is zo knap, dat menig ware heilige een prooi van hem is geworden.

Ook mogen we ons oordeel niet laten bepalen door indrukwekkende resultaten als “bekeringen” en “veranderde levens”. Bekering kan nagebootst worden. Maar bekering kan ook heel goed een resultaat zijn, niet van de beweging, maar van een zaadje van God dat reeds voordat er contact met die beweging was in het hart gezaaid was.

Beseffen we wel dat “bekering” soms niets anders is dan het gevolg van de invloed die de ene persoon op de andere heeft? De zielekrachten in sommige mensen zijn zo sterk dat ze bewust of onbewust een geweldige omwenteling in iemand teweeg kunnen brengen. De hedendaagse psychotherapie en soortgelijke therapieën moeten ons zeer tot voorzichtigheid manen.

Dan is er ook nog iets wat op echte heiligheid en evangelistische ijver lijkt. Accepteren we deze als afdoend bewijs dat het hier om een beweging

van God gaat? Nee, want zelfs deze kunnen nagebootst zijn en voortkomen uit vreemde inspiratiebronnen. En zelfs al zouden de ervaringen wel echt zijn, dan kan dat best niet dankzij, maar *ondanks* die beweging zijn. Wanneer ze niet echt uit God zijn (en dat is dikwijls zo) dan komt het feit dat ze zo moeilijk te onderkennen zijn daaruit voort, dat het psychische (satans favoriete terrein) zo buitengewoon veel lijkt op het geestelijke.

Het is dus heel belangrijk dat we niet spoedig onze bezinning verliezen. Terwijl we zeer voorzichtig dienen te zijn, hoeven en mogen we niet onterecht achterdochtig of kritisch zijn, want het zijn niet zulke eigenschappen die voor goedgelovigheid in de plaats moeten komen. We worden in het Woord gewaarschuwd om “alles te toetsen” (1 Thess. 5:20). Daar waar deze waarschuwing in de wind geslagen wordt, zal het voor de Misleider niet moeilijk zijn om mensen op een dwaalspoor te brengen.

Er is één test waarmee de meeste satanische dingen onmiddellijk ontdekt kunnen worden. Vraag wat hun houding is ten aanzien van Christus en de geopenbaarde waarheid. Als bewegingen aarzelen hun geloofsbelijdenis uit te spreken, zijn ze daarmee onmiddellijk aan de kaak gesteld. Als bewegingen vriendelijke gemeenschap verlenen aan mensen met alle mogelijke leringen, dan is het meteen duidelijk wat de oorsprong van zo'n beweging is. Het feit dat er ware gelovigen worden aangetroffen, bewijst niets dan het droevige feit dat zelfs ware christenen misleid kunnen worden.

Als een beweging niet wil belijden en leren dat Christus God is, dat Zijn dood een plaatsvervangende verzoening voor onze zonden is, dat Hij lichamelijk is opgestaan uit het graf, kan niets, ook niet het feit dat levens veranderd worden, ons overtuigen dat de beweging uit God is. Misschien zeggen de mensen: “Wat doet het er toe wat men gelooft en onderwijst, als je maar de gewenste resultaten hebt.” Op deze wijze misleidt de Misleider. Uit zo'n uitspraak blijkt, dat het er voor zulke mensen niet toe doet uit wiens hand de zegen komt, als die maar komt. Als de duivel goede dingen tot stand brengt, laat hem dan god zijn! Dit is niets anders dan laag verraad. Het spreekt van lage, zelfzuchtige ondankbaarheid.

Het was God, niet Satan, die de wereld liefhad. *Het was Christus*, niet Satan, die voor ons gestorven is. Maar als Satan ons geeft wat wij menen nodig te hebben, en daarbij met duistere bedoelingen de echte gave Gods vervangt door een imitatie, zijn wij tevreden! Nergens zien we de gemeenschap van het menselijk hart meer dan hier; afschuwelijk. Laat God en Christus doen wat zij willen, als wij krijgen wat we menen nodig te hebben zijn we tevreden! En als de misleider dit hoort, grinnikt hij, want

hij weet dat zijn sluwe kunsten het gewonnen hebben: het misleidende werk is gedaan.

Het is onuitsprekelijk vernederend te beseffen dat mensen die zich met de naam van Christus willen noemen, zich schuldig kunnen maken aan zo'n misdaad. De specifieke openbaring in het Woord van God acht men niet belangrijk en wordt stilletjes naast zich neergelegd. Het goddelijke evangelie betreffende de feiten van het leven en de dood van onze Heer, wordt afgedaan met "Paulinisch" of op een andere wijze aan de kant geschoven. De persoon van onze Heer wordt verwaterd tot een soort supermenselijk wezen. De naam Christus wordt brutaal genomen om menselijke uitvindingen, een afgod van de gedachten, een verdraaiing van de echte Christus van het Evangelie, te dekken.

Daarom is dit de enige allesbeslissende toets: Wat dunkt u van Hem? En als het antwoord daarop niet in overeenstemming is met het Woord van God, dan zijn ze vervloekt. Laat ieder kind van God zulke bewegingen mijden als de pest.

Samengevat, Satan heeft geen enkel bezwaar tegen de materiële, morele of geestelijke voorspoed van de mensen; integendeel, hij is bereid deze tot stand te brengen, alleen op voorwaarde dat die voorspoed niet in de Naam van Christus zal komen.

De ware uitverkorenen van God daarentegen, weigeren alle schijnbare "zegen", die niet duidelijk in die Naam tot hen komt. Die Naam betekent meer voor hen dan welke "zegen" ook. De "zegen" die los van die Naam komt, is slechts bedoeld om ons van Christus af te trekken, en Satan zo een voordeel boven Hem te geven. Ondanks menselijke oprechtheid, zijn alle zegeningen en goede dingen, voortkomend uit bewegingen die Christus niet belijden zoals Hij in het Evangelie geopenbaard wordt, uiteindelijk vals en satanisch. Zij zijn een uitdrukking van de bediening van de grote vijand in zijn brutale personificatie van een engel des lichts. Zijn haat tegen God wordt verborgen onder het mom van liefde voor de mensen. Zijn enige doel is God van de troon te stoten en zo de aarde in zijn eigen greep te houden. Wat verdrietig dat het hem daarbij lukt de medewerking van Gods kinderen te krijgen! Dit getuigt temeer van zijn bekwaamheid als misleider.

Niets is zo belangrijk voor de wereld als dat God de satan overwint en dat Christus regeert. Laten we dit nog meer zoeken dan ons eigen heil. Ja, alleen als we dat doen kunnen we zeker zijn, niet alleen van ons eigen heil, maar ook van dat van de wereld.

Rev. R.B. Jones

WIE ZIJT GIJ?

I. DE HEMELSE LEGERMACHTEN

“En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velst vonnis en voert oorlog in gerechtigheid. En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een kleding, dat in bloed geverfd was, en zijn naam is genoemd: het Woord Gods. En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen. En uit zijn mond komt een scherp zwaard, om daarmee de heidenen te slaan. En Hijzelf zal hen hoeden met een ijzeren staf en Hijzelf treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, des Almachtigen. En Hij heeft op zijn kleding en op zijn dij geschreven de naam: Koning der koningen en Here der heren (Op. 19:11-16).

In deze tijd van vrees en benauwdheid en verwarring onder de volken is het zo geruststellend Gods Woord te openen en iets op te vangen van Gods oorlogsplannen. Hoe goed is het te weten dat de Aanvoerder van de hemelse legermachten op het punt staat op het toneel van menselijke verwording en doelloosheid te verschijnen, gezeten op een wit paard van gerechtigheid en macht, terwijl Hij Zijn legers ten strijde voert, en tot de volkomen overwinning!

Wat een geruststelling om in deze tijd, waarin de mensen van vrees het hart in de schoenen zinkt en koningen en machthebbers en presidenten niet bij machte zijn de wereldproblemen op te lossen en een basis voor vrede te leggen, te weten dat er Eén is die overwonnen heeft en die naar Gods raadsbesluit nu gezeten is aan Gods rechterzijde, een plaats van macht en gezag, en heerst “temidden van zijn vijanden”, maar die rustig wacht op Gods tijdstip, op het signaal van de troon van de eeuwige Jahweh, om dan ten strijde te trekken tegen de vijand en een eind te maken aan het bewind van terreur en kwaad.

En ook om te weten dat wij, als wij “getrouw en waarachtig” bevonden worden, deel van dat Leger zullen uitmaken, dat Leger dat de Zoon van God volgt als Hij uittrekt ten strijde op de grote Dag van God de Almachtige. Dat leger bestaat uit mensen die niet alleen belijden *trouw* en *waarheid* te hebben, maar in wie trouw en waarheid in hun wezen uitgewerkt zijn, toen ze gehoorzaamheid geleerd hebben uit hetgeen ze geleden hebben en de Heer op al Zijn wegen gevolgd zijn.

De gemeente van Jezus Christus was voorbestemd om een strijdende gemeente te zijn, toegerust met de wapenrusting Gods. We zullen niet ontkennen dat ze door de kerkgeschiedenis heen vele dappere oorlogen heeft gevoerd met de machten van de Boze. Maar te vaak heeft ze de nederlaag geleden, òf omdat ze de strategie van de vijand niet doorhad òf omdat ze zich niet hield aan haar geestelijke wapens die God haar gegeven had voor de strijd en voor de uiteindelijke overwinning. Niettemin heeft God in en door dit alles de uitspraak van Zijn Zoon niet prijsgegeven: “Ik zal Mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen”.

De nederlagen van het verleden (en er zijn er te veel geweest) veranderen Gods plannen niet, want in de wijsheid van het kruis zal God alle snode plannen van de boze, die er op uit is het volk van God te vernietigen, gebruiken voor Zijn eigen plannen, zodat de vijand in zijn eigen listen gevangen wordt en in het boze dat hij over Gods uitverkorenen dacht te brengen wordt verstrikt. Het verhaal van Simson krijgt voor ons in deze laatste dagen een prachtige betekenis. Nu voelen we ons haast beschaamd om toe te geven dat we een deel zijn van de “gemeente”, zoals Simson gebonden door de wereldsystemen van de Filistijnen, koren malend voor de vijanden Gods... en zo verblind in ons hart dat we denken dat we in de overwinning staan. Maar er komt een dag, en we geloven dat die reeds begonnen is, dat de haren van Simsons hoofd weer gaan aangroeien. We beginnen te beseffen dat God verlangt dat we een apart gezet volk op aarde zullen zijn, “in de wereld, maar niet van de wereld”. We beginnen te beseffen dat onze roeping een hemelse roeping is, dat ons burgerschap in de hemelen is, dat onze strijd in de hemelse gewesten is.

Op zekere dag, toen Simsons hart zich opnieuw tot God wendde in zijn zwakheid en zijn blindheid en gevangenschap, kwam hij tot het punt waarop hij bereid was zijn leven af te leggen, als hij zich zo op de Filistijnen kon wreken en bevrijding voor het volk van God kon brengen. “Laat mij met de Filistijnen sterven”, riep hij uit, leunend op de pilaren in de tempel van Dagon, en zo vernietigde hij de Filistijnen in één grote slag,

met het gevolg dat hij in zijn dood meer had verslagen dan tijdens zijn leven, hoe spectaculair en dramatisch vele van zijn vroegere activiteiten ook geweest waren.

Geliefden, als de gemeente van Jezus Christus gaat beseffen hoe groot haar slavernij is, begint ze de werkelijke betekenis van dit alles te begrijpen,

Als ze beseft dat haar verstand verblind is geweest, dat ze zelfs niet wist dat ze een gewillig werktuig was van het wereldsysteem...,

Als ze beseft dat ze koren gemalen heeft voor de Filistijnen en al die tijd dacht dat ze voor God aan het werk was...,

Als haar nazarenergelofte van afzondering voor God vernieuwd wordt, en haar haar, dat van heerlijkheid spreekt, weer terugkomt...,

Als ze plotseling beseft dat ze de spot van de wereld is, en niet haar vriend...,

Als ze beseft dat ze zich heeft laten leiden door de grillen van de wereld en niet door de hand van God...,

En als ze tenslotte bereid zal zijn haar leven af te leggen, opdat de kracht van de opgestane Christus in haar zal kunnen werken.

“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare” (2 Cor. 4:11).

God is bezig een Leger toe te bereiden, geliefden, dat op de Dag des Heren zal uittrekken om een eind te maken aan de heerschappij van de boze en om het volk van God te bevrijden van de Verdrukker. De soldaten van dit leger worden niet in dienst genomen omdat ze militaire of politieke bekwaamheden hebben en weten hoe ze menselijke programma’s kunnen opstellen, maar omdat ze, zoals Simson vroeger, de dwaasheid en doel-loosheid van dat alles ontdekt hebben, en nu bereid zijn om Gods geheimen aangaande de strijd te leren. Zij zijn een volk dat geleerd wordt geestelijke strijd te voeren en wiens enige wapens *geestelijk* en *hemels* zijn, en “krachtig voor God tot het slechten van bolwerken”.

En wij zullen ontdekken, dat als we niet met zulke wapenen bekleed zijn en toch in de hemelse gewesten willen strijden, we niets anders dan nederlagen zullen lijden hier op aarde.

II. DE STRIJD IS DES HEREN

In dit grote conflict dat tussen de machten van Goed en Kwaad woedt, moeten we inzicht hebben in de eenvoudige wijze van oorlogvoeren die God in Zijn Woord heeft getoond, en waardoor Gods volk de volle overwinning kan behalen. We moeten er zeker van zijn dat het een strijd des Heren is, en niet de onze. Als we sommige van deze eenvoudige principes niet zien en begrijpen, leidt dit tot voortdurende frustratie en verbijstering, als wij proberen de stroom van ongerechtigheid die over het volk van God losbreekt, te stoppen.

Te lang is de gemeente van Jezus Christus in de verdediging geweest. In feite heeft men over het algemeen overwinning voor Gods volk vanuit een negatief standpunt gezien, zelfs de positieve denkers in de gemeente: weten hoe je de aanval van de vijand moet afslaan, hoe je vast moet houden wat je hebt, hoe je genezing kunt ontvangen voor een lichamelijke ziekte, of kunt herstellen van een geestelijke terugslag. Dat is goed en wel, maar het uur is aangebroken dat God Zijn Leger wil mobiliseren voor een laatste, allesbeslissende aanval op de poorten der hel, zodat Zijn gemeente met een totale overwinning uit de strijd tevoorschijn komt. We behoren eigenlijk niet te zeggen dat die komende strijd allesbeslissend is, want die strijd is reeds geweest, maar dat het de grote finale is. Toen Jezus aan het kruis stierf, heeft Hij “de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd” (Col. 2:15). Het was daar aan het kruis dat Christus door de dood, hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, onttroond heeft (Hebr. 2:14). Maar de strijd waar wij over spreken is de laatste veldslag, de dag en het uur waarin God *het vonnis zal uitvoeren* dat geveld werd op het kruis, en de legermachten van de boze onder onze voeten zal vertreden: “De God nu des vredes zal weldra de satan onder uw voeten vertreden” (Rom. 16:20).

Er zijn twee wapenrustingen

De Schrift spreekt van twee volledige wapenrustingen, die van Gods volk en die van de vijand. Het Griekse woord is “panoplia” en dat komt maar twee keer voor in het Nieuwe Testament. De eerste keer slaat het op

de wapenrusting van de satan, en de tweede keer op de onze.

“Wanneer een sterke, goed gewapende man zijn eigen hof bewaakt, is zijn bezit in veiligheid. Maar wanneer iemand, die sterker is dan hij, hem aanvalt en hem overwint, rooft deze zijn wapenrusting, waarop hij vertrouwde, en verdeelt zijn buit” (Luc. 11:21,22).

“Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels. ... Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden” (Ef. 6:11,13).

Merk op dat er twee sterke mensen zijn en de “sterkere” doet drie dingen:

1. hij overwint “de sterke man”
2. hij rooft de wapenrusting van “de sterke man”
3. hij verdeelt zijn buit.

1. Hij overwint de sterke man

Deze overwinning gaat de gangbare opvatting over overwinning heel ver te boven: ternauwernood overleven, amper kunnen standhouden, een succesvolle uitval maken naar de vijand en dan op een drafje terug naar onze loopgraaf waar we veilig zijn. Onze Heer komt niet terug voor een verslagen gemeente, maar voor een die stralend is en triomferend. Ik weet dat Christus overwonnen heeft aan het kruis, maar Zijn gemeente leeft nog in nederlaag, ook al heeft ze haar overwinningsmarsen en zingt ze overwinningsliederen.

Nu heeft Christus ten volle overwonnen aan het kruis. Satan werd daar niet alleen beroofd van zijn macht (Gr. *dunamis*), dat is zijn vermogen om zijn boze werken uit te voeren, maar tevens van zijn gezag (Gr. *exousia*), dat is zijn recht om over het adamsgeslacht en de koninkrijken der aarde te heersen. Zijn wapenrusting is hem ontnomen, want Christus heeft de overheden en machten ontwapend (de Statenvertaling vertaalt letterlijk “uitgetogen”, d.i. ontkleed).

Hoe kan hij dan de wereld en het volk van God zo blijven kwellen en treiteren? Dat heeft hij kunnen doen door de duisternis die in hem is nog sterker te maken en zo de wereld en het volk van God door vrees, kwelling, ongeloof, ruzie, verdeeldheid, boosheid, strijd, enzovoort, enzovoort, te verwoesten. Het is alles een vorm van *misleiding*. En van zijn standpunt bekeken is dit alles heel doeltreffend geweest; de gehele wereld ligt in de greep van de god dezer wereld (zijn religieuze titel) en de overste

van de macht der lucht (zijn politieke titel). Zijn eigenlijke wapenrusting van *macht* en *gezag* is weggenomen, maar de wapenrusting der *duisternis* is hij blijven versterken sedert het kruis. Daarom is het de taak van Gods volk om deze blindheid van het hart van de mensen weg te nemen door de verkondiging van het evangelie. En God moge ons helpen om te zien dat de verkondiging van het evangelie veel, veel verder gaat dan een boodschap doorgeven of erover schrijven of praten. Het betekent dat er een volk is dat binnendringt in deze wereld der duisternis, door samenwerking met de machten van de hemel, en dat vertrouwd is en door God gekend wordt in Sion. Slechts dan kunnen we de boeien van de harten en gedachten der mensen losmaken. U kunt mensen niet uit hun blindheid praten. Er moet genezing komen; de schellen moeten van de ogen verwijderd worden.

2. Hij rooft de wapenrusting van de sterke man

Dit is wat Jezus aan het kruis gedaan heeft. Maar in Zijn nederlaag is Satan doorgegaan zich met het pantser van duisternis en misleiding te bekleden. Dit is een machtig wapen in zijn hand geworden. En omdat Gods volk niet doorheeft dat dit satans enige wapens zijn, heeft het uit alle macht geprobeerd zich van geweldige wapens te voorzien om hem te weerstaan, maar zijn koninkrijk blijft even sterk. Ondanks al onze inspanningen en alle hulpmiddelen van onze moderne technologie zijn we er niet in geslaagd werkelijk inbreuk te maken op de machten van de boze die de wereld regeren. De reden ligt voor de hand. We hebben niet in de gaten dat zijn enige wapens zo zijn dat ze alleen werkzaam zijn op terrein waar misleiding en duisternis is: vrees, haat, kwelling, ruzie, verdeeldheid, enz. En zo gaan wij, denkend dat hij grote macht heeft, door onze wapens tegenover de zijne te stellen, aantallen tegenover aantallen, hulpmiddelen tegenover hulpmiddelen, tactiek tegenover tactiek, strategie tegenover strategie. Hij neemt het initiatief, schiet en Gods volk begint terug te schieten. Als hij op ons afkomt met machtige wapens, proberen we hem te overtroeven. Als hij op ons afkomt met een nieuwe techniek, zijn we klaar om zijn uitdaging op te nemen, hopelijk met iets van dezelfde aard of nog iets beters. Als hij op ons afkomt met een grote legermacht, doen we wat we kunnen om een nog grotere schare op de been te krijgen. Als hij optrekt, organiseren wij iets dat nog meer imponeert. Met andere woorden, we proberen hem te bestrijden met zijn eigen soort wapens, en hij is daarvan niet in het minst onder de indruk. Wat interesseren hem uw

shows, uw geestelijk vermaak, uw drama-presentaties van het evangelie? Hij is slechts lichtelijk geamuseerd en zit onder het gehoor en applaudisseert met de overigen mee.

Wij moeten nog steeds de weg van het kruis ontdekken. We schijnen nog niet te weten dat één man er duizend kan achtervolgen, en dat twee er tienduizend op de vlucht kunnen laten slaan, als wij in de wegen des Heren wandelen. Wij hebben nog steeds niet geleerd dat een volk van God, bekleed met de wapenen des lichts, Gods enige tegengif is voor de boze.

3. Hij verdeelt zijn buit

Dit is het derde aspect van de overwinning van het kruis. Wij kunnen de buit aan de handen van de vijand ontnemen. De buit is niets minder dan de lichamen, zielen en geesten van mensen. Satans bezit is “in veiligheid” zolang hij bij machte is over het hart van de mensen te blijven regeren. Hij weet dat zijn koninkrijk vaststaat zolang Gods volk godsdienst vermengt met vermaak, trucjes en politiek en zich intensief bezighoudt met de wegen van de wereld.

Maar onze Heer heeft getriomfeerd en geduldig regeert Hij, gezeten op de troon van Zijn heerlijkheid, “temidden van zijn vijanden”, zoals God bepaald had (Ps. 110:2). Hij ziet met verwachting uit naar de dag dat “alle vijanden als een voetbank voor zijn voeten gelegd worden”, wanneer Zijn volk “een en al gewilligheid is ten dage van zijn heerban” (Ps. 110).

Het volk van God moet niet slechts zijn Kanaän-erfdeel binnengaan, op de grens blijven staan en zich beroemen op wat het gekregen heeft. Het moet de vijand verdrijven en dat gebied *in bezit nemen*, en *deelhebben* aan de vruchten van zijn geestelijke erfenis. Kaleb spoorde het volk daartoe aan met deze woorden: “Vreest het volk van het land niet. ... Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen. ... zij zijn ons tot spijs” (Num. 14). Hoe weinig hebben we nog genoten van de vrucht van de overwinning!

Wat zou God ons snel in ons erfdeel brengen, als wij onszelf maar in Zijn tegenwoordigheid wilden vernederen en in gehoorzaamheid voor Hem wandelen: in liefde, waarheid, zachtmoedigheid en in de eenheid des Geestes. Uiteraard geven we allemaal toe dat het fijn zou zijn als we deze deugden bezaten... we zullen ze in gedachten houden en er hopelijk eens meer van krijgen... maar intussen zijn we in oorlog met de duivel en kunnen ons op dit moment niet al te zeer met die dingen bezighouden; we

zijn te druk met ons vechten tegen de duivel. En al die tijd beseffen we niet dat juist deze eigenschappen van Licht, Liefde en Gehoorzaamheid de wapens zijn, die de vijand kunnen verslaan. Hij heeft niets te vrezen zolang wij proberen zijn koninkrijk omver te werpen met onze menselijke ijver, onze welsprekende preken, kerkelijke activiteiten en programma's, onze gemakkelikheden, muziekgroepen, dramatische vertolkingen... al deze vleeselijk bedachte plannen en trucs die vandaag de dag naar voren gebracht worden om het evangelie te verbreiden. Maar hij vreest wel als hij een volk ziet dat leert wandelen in de weg van het kruis!

De eenheid des Geestes bewaren

Er is een goddelijke orde in de Schrift om ons tot de volle wasdom in Christus te doen komen, en de apostel Paulus spoort ons aan "om de eenheid des Geestes te bewaren", naarmate God ons verder in de volle waarheid leidt (zie Efeze 4:1-15). In al ons zoeken naar meer en meer van de volheid van Christus in Zijn volk, kunnen we zeker zijn van Gods hulp en leiding, als wij maar in de Geest wandelen en weten hoe wij die eenheid des Geestes in ons midden in stand kunnen houden. In de eerste plaats betekent het dat wij moeten erkennen dat de Heilige Geest het voor het zeggen heeft in ons leven, en dat we niets doen wat Hem bedroeft.

Vergeet niet dat God meer wil dan slechts "eenheid". Babylon wil dat ook. Maar God wil de eenheid van de Geest. Hij wil dat wij spreken wat Hij spreekt, doen wat Hij doet, het boze in Zijn volk weerstaan wanneer Hij dat doet, dat wij wenen over de dwalenden als Hij weent over de dwalenden, en dat wij, evenals de duif, die een beeld is van de Geest, wegvliegen als Zijn volk weigert met Hem te wandelen.

III. DOORDRINGEN IN DE HEMELSE GEWESTEN

Vaak wordt Gods kinderen die een verlangen hebben in de waarheid te wandelen, verweten dat ze de eenvoudige boodschap van het evangelie verwaarlozen, het te moeilijk maken met overbodige, diepere waarheden en de nood van de wereld om hen heen vergeten. Maar zo is het niet. Hoezeer verlangen we dat het evangelie van Christus doordringt in het hart van de mensen. Maar we zien nu eenmaal dat het licht van het evangelie niet in het hart van de mensen kan schijnen, voordat het volk van God in de hemelse gewesten zelf binnendringt en wandelt in de wijsheid van het kruis. Als het alleen maar een kwestie was van het bijeenbrengen van meer geld voor meer boeken, of meer tractaten, of meer radio- en televisieuitzendingen, of meer zendelingen... dan zouden we ons daarop kunnen concentreren. Want er is genoeg geld; de mensen zijn ijverig en bereid te geven, en er zijn veel goede predikers. Maar als het Woord van het evangelie eerst de hemelse gewesten moet binnendringen voordat het werkelijk het hart van mensen kan binnendringen, dan moeten we ernstig de Heer gaan zoeken om hulp en leiding, en leren verstaan wat Gods manier is om de sluier op te tillen die over alle volken ligt. De bediening van het evangelie, zoals Paulus dat aangeeft, is drievoudig:

1. De onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondigen
2. Alle mensen laten zien wat “de gemeenschap der verborgenheid” is (S.V.)
3. In de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend maken (zie Ef. 3:8-10).

1. De onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondigen

“Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen ...” Onnaspeurlijke rijkdom! Waarom proberen we onszelf ervan te overtuigen dat we het volle evangelie hebben, alleen omdat we bepaalde zegeningen en gaven hebben en weten hoe we de bijbelse boodschap van het evangelie moeten verkondigen? De rijkdom die God voor ons heeft in Christus Jezus is een onnaspeurlijke rijkdom en het is de

bediening van de Heilige Geest om wat in Gods hart is, de dingen van Christus, te nemen en ze ons bekend te maken. “Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods” (1 Cor. 2:10). Hebt u opgemerkt waarom God ons de Heilige Geest gegeven heeft? Om de diepten van God te doorzoeken. Waartoe? “Opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is” (vs. 12).

2. Alle mensen laten zien wat “de gemeenschap der verborgenheid” is

Om alle mensen te laten zien wat “de gemeenschap der verborgenheid” is. Het evangelie is niet zomaar een boodschap, het is een geheim dat geopenbaard is; het Griekse woord betekent “een geheim dat aan ingewijden bekend gemaakt wordt”.

Tevergeefs gaan wij het evangelie vereenvoudigen door het op levendige wijze onder het publiek te brengen door muzikaal talent, of drama, of poppenspel, of door welsprekendheid. De bedekking moet van de ogen worden afgenomen voordat men iets kan *zien*. Het gaat er niet slechts om mensen te overreden om van de ene godsdienst op een andere over te gaan. “De god dezer eeuw heeft de overleggingen van de ongelovigen met blindheid geslagen” (2 Cor. 4:4). Het hart van de mens moet door het Zwaard des Geestes doorboord worden, voordat men kan *zien*.

“Maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de verborgen wijsheid Gods, die God (reeds) van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid. En geen van de beheersers dezer eeuw heeft van haar geweten, want indien zij van haar geweten hadden, zouden zij de Here der heerlijkheid niet gekruisigd hebben. Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest” (1 Cor. 2:7-10^a). Niemand kan God kennen, tenzij blinde ogen geopend worden en dove oren ontstopt. Het evangelie is een “verborgenheid”, een geheim dat de mens slechts kan kennen als de Geest Gods het hem openbaart. “Tezelfder tijd verblijdde Hij Zich door de Heilige Geest en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens *geopenbaard*. Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader en niemand weet, wie de Zoon is, dan de Vader, en wie de Vader is, dan de Zoon, en wie de Zoon het wil openbaren” (Luc. 10:21,22).

Jezus kwam om de Vader te openbaren, om de Here God van het Oude Testament bekend te maken, en dit deed Hij door in volkomen *eenheid* met de Vader te wandelen en alleen te zeggen wat de Vader Hem te spreken gaf en alleen te doen wat de Vader Hem te doen gaf. Niemand anders kent de Vader, tenzij de Zoon Hem openbaart. Daar gaat het om bij het evangelie, om blinde ogen te openen, zodat de mensen God zullen zien en kennen. Zo predikte Paulus Christus in Galatië in de zwakheid van het vlees, opdat de Geest van God door zijn leven en boodschap heen zou komen en de mensen de Christus zouden *zien*, als gekruisigde (Gal. 3:1), en door Christus te zien viel de bedekking van hun ogen.

Moge God ons helpen te zien dat we het evangelie niet alleen met boeken en woorden en liederen verkondigen. Er moet een openbaring zijn, een ontsluiting van de Christus door de bediening van de Geest van God.

3. De veelkleurige wijsheid Gods bekend maken

“... opdat *thans* door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden”. Wat Paulus daarvoor gezegd had over het verkondigen van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus en over gemeenschap hebben in het geheimenis, leidde tot iets anders: “... opdat *thans*”. Gods doel in dit alles is dat de wijsheid Gods via de gemeente door zou dringen in de hemelse gewesten. Het is niet slechts een aardse bediening, de wereld rondreizen met een boodschap. Er moet een hemelse verkondiging zijn van de Wijsheid Gods.

De mensen blijven zeggen: “Pas op dat we niet zo hemels worden, dat we niet meer deugen voor deze aarde.” Dat gezegde komt van de duivel. Het feit is dat we niet voor deze aarde deugen juist omdat we niet hemels gezind zijn. We zijn niet bij machte geweest in de hemelse gewesten door te dringen met “de veelkleurige wijsheid Gods”, en daarom geven de hemelse gewesten niet om wat we zeggen of doen. “Opdat *thans* ...” Het evangelie komt niet tot zijn doel. De bedoeling van het evangelie is, dat we in de hemel die machten binden, die losgelaten zijn op aarde en gebonden dienen te worden. De bedoeling van het evangelie is dat we in de hemel die machten ontbinden die op aarde ontbonden dienen te zijn. Evenals de zonen van Sceva hebben wij misschien de juiste formule: “Ik bind deze boze geest in de naam van Jezus...”, maar zelden komt er iets tot stand, omdat wij niet bekend en erkend zijn in de hemelse gewesten.

De apostel zegt dat de bedoeling van het evangelie is dat de wijsheid

Gods in de hemelse gewesten geopenbaard zal worden door middel van de gemeente. Laten we hier eens over nadenken. Hier zijn wij op aarde, temidden van alle aardse verdriet en gebondenheid. Waarom zou ik me er druk over maken aan de overheden in de hemelse gewesten de wijsheid van God te laten zien? Dat is toch veel te hoog gegrepen. We kunnen beter onze tijd besteden aan de prediking van het evangelie in de hele wereld.

Dan beseffen we echter ineens dat de wijsheid Gods de wijsheid van het kruis is, en dat wij, als wij niet in de weg van totale gehoorzaamheid aan Gods wil wandelen en onszelf één maken met het kruis van Christus, geen enkele toegang hebben tot de wereld der duisternis, omdat we niet bekend staan en erkend worden in de hemelse gewesten. Plotsklaps beseffen we dat, *als wij daarboven niet bekend en erkend zijn, we hier beneden van nul en gener waarde zijn.*

Als we dat maar wilden geloven, wat zou onze benadering van de bediening van het evangelie er dan anders uitzien! Onze hele manier van leven zou totaal veranderd worden. Ons gebedsleven zou totaal anders worden, want als wij in de gehoorzaamheid van het kruis gingen wandelen, zouden we ontdekken dat ons gebed doordrongen zou worden van Gods wil, en van het verlangen om alleen die dingen te doen die welgevaldig zijn voor Zijn aangezicht, om de goedkeuring van God te hebben en niet geïnteresseerd te zijn in de bijval van mensen. En dan zouden we verstaan waar Jezus over sprak toen Hij zei: “Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden” (Joh. 15:7). We zullen weten hoe wij onszelf over moeten geven aan de Geest van God, opdat Hij door ons heen zal kunnen pleiten voor de heiligen, naar de wil van God. We gaan dan leren hoe we moeten bidden in de Heilige Geest, vurige gebeden, gedoopt in het vuur van de hemel, die de troon van God bereiken.

Geliefden, wij zullen beter bekend moeten zijn in de hemelse gewesten als wij hier op aarde van enig nut zullen zijn. We moeten beginnen in de hemelse gewesten door te dringen met de wijsheid Gods, indien we verlangen te zien dat de ogen van de mensen geopend, en gebonden zielen vrij worden.

Uit: “Who are you?” van George Warnock